FAKTAFEIL I DOMS-SLUTNINGER 2012

"Lekkasjesaken"

Versjon 2.0

Oslo 31.03.2013

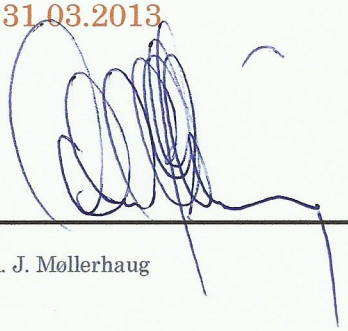

Stein A. J. Møllerhaug

Revisjonshistorikk:

1. V 1.0 25/3-2013 Første versjon klar for korrekturlesing.
2. V 1.1 26/3-2013 Rettet opp stavefeil. Sjekket sitater og datoer.
3. V 1.2 26/3-2013 Lagt til utfyllende materiale om konsekvenser av vurderinger
4. V 1.3 27/3-2013 Siste runde med skrivefeil retting. Lagt inn ytterligere referanser.
5. V 1.4 29/3-2013 Rettet mindre feilstavinger. Utvidet noen forklaringer.
6. V 2.0 31/3-2013 Lagt inn noen mindre presiseringer. Siste korrektur rettskriving.

Denne versjonen erstatter alle tidligere versjoner av samme dokument.

Stein A. J. Møllerhaug

Telefon +47 977 37 830

e-post: mollerh@online.no

Rådgiver informasjonssikkerhet siden 1986,
CISSP, CISSP Trainer
ISO 27001 Lead Auditor trainer
Daglig leder Digital Truth ltd (NUF-UK)

31.03.2013

FAKTAFEIL OG DOMSKJENNELSER

Innhold

Mandat 2
Saken 2
Sammendrag 2
Oslo Tingretts kjennelse 3
Utdrag fra dommen 3
Sitat 1: 3
Sitat 2: 3
Sitat 3: 4
Sitat 4: 4
Sitat 5: 5
Sitat 6: 6
Sitat 7: 6
Borgarting Lagmannsretts kjennelse 7
Svak merking 7
Svak metode 7
Avsluttende kommentarer 9

MANDAT

Jeg ble den 27. mai 2012 engasjert av advokat Sigurd J. Klomsæt, som har gitt følgende mandat:

> *"Det legges ingen føringer i arbeidet/oppdraget – jeg vil ha sannheten og de faktiske korrekte forhold opp og fram – så langt det er mulig. Ditt arbeid står jeg fritt til å benytte overfor domstoler, politiet og andre organer".*

Jeg har utarbeidet denne rapporten på eget initiativ, men innenfor rammen av det opprinnelige mandatet.

Mine kvalifikasjoner fremkommer i CV, som oppdragsgiver står fritt til å distribuere.

SAKEN

Saken mot Sigurd Klomsæt bygger på to kjennelser som fratar ham rollen som bistandsadvokat:

1. Oslo Tingrett ved dommer Finn Haugens slutning av 29. februar 2012 som lyder:

   - ***Oppnevningen av advokat Sigurd Klomsæt som bistandsadvokat tilbakekalles med umiddelbar virkning.***

2. Borgarting Lagmannsretts ankebehandling av 14. mars 2012 av Oslo Tingretts tidligere beslutning. I lagmannsretten satt fagdommerne Anne Ellen Fossum, Anne Magnus og Carl August Heilmann. Deres kjennelse lyder:

   - ***1. Anken forkastes.***
   - ***2. Oppsettende virkning gis ikke.***

Saken har siden vært behandlet to ganger i Oslo Tingrett i 2013, en gang som sivilsak hvor kjennelsen gikk i Sigurd Klomsæts disfavør, og en gang som straffesak hvor Sigurd Klomsæt ble enstemmig frikjent. Domstolen retter i den siste dommen meget skarp kritikk mot politiets manglende objektivitet og arbeid med saken. Da begge disse sakene er anket eller anke er under utforming, vil jeg avstå fra å kommentere disse i denne rapporten.

SAMMENDRAG

Hovedkonklusjonene i denne rapporten er som følger:

1. Begge rettsinstanser som behandlet saken i 2012 legger politiets påstander til grunn for sine kjennelser. Disse påstandene er beviselig feilaktige hva angår det datatekniske. De datatekniske er grundig tilbakevist av Geir- Otto Jakobsen

(Stuf as – nå Acatom as), rapportskriver, Gisle Hannemyr og politiets egen engasjerte dataekspert, Svein Willassen.

2. Politiet hevder at det kun er to alternative scenarier: Enten har Sigurd Klomsæt lekket eller så har politioverbetjent Hafredal lekket.

3. Politioverbetjent Ole Jørgen Hafredal har villedet retten ved å presentere feil fakta. Disse faktafeil måtte pob Hafredal innrømme i begge sakene i Oslo Tingrett i 2013. Særlig kom dette klart frem i foreleggssaken i februar.

4. Politiet, som Advokatbevillingsnemnda, nekter å etterkomme Klomsæts begjæringer om tilgang til en speilkopi av den pob Ole Jørgen Hafredals bærbare tjeneste PC, som ifølge Hafredals opprinnelige utsagn kun inneholder data fra 22. juli saken.

Oslo Tingretts kjennelse

Jeg viser i dette kapittelet til Oslo Tingretts kjennelse av 29/2-2012. Ordrette sitater fra dommen er gjengitt i ***fet kursiv***. Jeg opplyser for ordens skyld at det Digimarc som ble påført tre av bildene på materialet som ble utlevert til Sigurd Klomsæt hadde verdien «21303» for «Image ID» hvor de tre første sifrene (213) ifølge politiets redegjørelse var de samme for alle CD-er Hafredal produserte og de to siste var et løpenummer han tilordnet etter som han laget ferdig CD-ene.

Utdrag fra dommen

Nederst på side 4 i dommen står det:

Sitat 1:

«På hver CD som den 3. februar ble utlevert den enkelte bistandsadvokat, var det lagt inn unike spor som gjør det mulig i ettertid konkret å fastslå fra hvilken av de utleverte CD-ene de gjengitte bilder stammer fra.»

Øverst på side 5 gjentas dette:

Sitat 2:

«Når det gjelder CD-en beregnet på advokat Klomsæt, ble den lagd av politispesialist Ole Jørgen Hafredal. Dette skjedde på en separat PC utenfor politinettet. CD-en ble lagd med unik bilde-ID og unikt passord. Deretter ble CD-en lagt i konvolutt som ble forseglet og oppbevart i safe sammen med tilsvarende konvolutter til de andre bistandsadvokatene. Bilde-ID og passord ble ikke oppbevart i samme safe.»

Fra Wikipedia:

(Oversatt fra engelsk)

Cherry picking, «Kirsebær-plukking», undertrykkelse av bevis, eller feilslutning basert på ufullstendig dokumentasjon, å peke på enkeltsaker eller data som synes å bekrefte en bestemt hypotese og overse en vesentlig del av relatert informasjon eller data som kan motsi en sak. Det er en slags feilslutning forårsaket av selektiv oppmerksomhet, og er det vanligste eksempel på «bekreftelse via bias» (forutinntatte holdninger). Kirsebær-plukking kan være tilsiktet eller utilsiktet.

Begrepet kommer fra prosessen omkring høsting frukt, for eksempel kirsebær. Plukkeren forventes å bare velge de mest modne og sunneste frukter. En observatør som bare ser den valgte frukten, kan således feilaktig konkludere at det meste eller all frukt er i like god tilstand.

Kirsebær-plukking kan bli funnet i mange logiske feilslutninger. For eksempel "feilslutning av anekdotiske bevis" – en tendens til å overse store mengder data i favør av kjente personlige oppfatninger.

«Selektiv bruk av bevis» avviser materiale som er ugunstig for et argument, mens en «falsk dikotomi» plukker bare to alternativer når flere er tilgjengelige.

Dette siste sitatet bringer dessuten opp problemstillingen omkring selve bevishåndteringen. Det mangler enhver form for dokumentasjon av dette.

Videre angis i avsnitt 6 på side 5:

Sitat 3:

«Hver av disse bildene av Breivik inneholder den unike bilde-IDen som ble lagt inn i bildene på CD-en lagd til Klomsæt. Dessuten publiserte aftenposten.no dagen etter kl. 12:58 et annet bilde som også hadde samme bilde-ID.»

Igjen gjentas uttrykket «unike bilde-ID». Dette må følgelig oppfattes som helt sentralt i domspremissene og konklusjon. Her underslås imidlertid det faktum at det samme dag ble publisert minst 3 - tre bilder som ikke hadde noe lesbart Digimarc™.

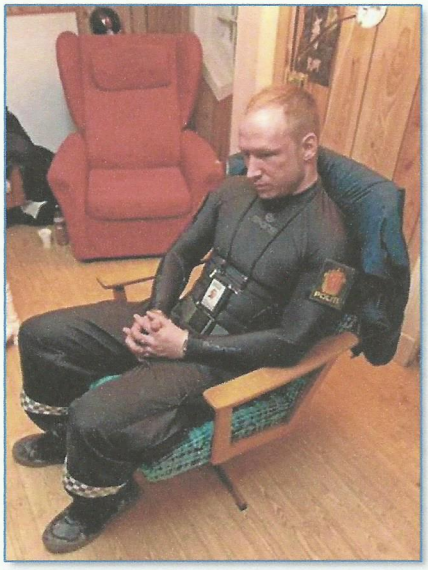

Stavanger Aftenblad sine web-sider, lagt ut 3/2-2012 klokken 19:44 med følgende bildetekst:

Anders Behring Breivik (32) ble avhørt av spesialtrente politispanere etter pågripelsen på Utøya. FOTO: Politiet

I tillegg til slike bilder i Aftenposten og Adresseavisen som er angitt av Hannemyr, er det avdekket at det samme gjelder bilde som er i nettutgaven av Stavanger Aftenblad 3. februar 2012 klokken 19:44. I billedteksten på dette bildet står det ***«Anders Behring Breivik (32) etter pågripelsen på Utøya. FOTO: Politiet».*** Dette gjentas også i bildeteksten til neste bilde i artikkelen, gjengitt her.

Det er påfallende at politiet i sin rapporter beskriver bildefunn men unnlater å opplyse om de minst tre media hvor bildene er uten Digimarc™. Dette påvises i universitetslektor Gisle Hannemyrs rapport, og foranlediger fra Hannemyrs side en påstand om at politiet driver «cherry picking».

Det er sagt av Hannemyr i Oslo Tingrett at politiet i denne saken, bevisst eller ubevisst, drev «cherry picking». Som et resultat av dette har de forledet retten. Dette er vurderinger og konklusjoner som jeg fullt ut tiltrer.

Et annet ord for «cherry picking» er bevisforfalskning. Dette rammer så vel forskere som politi. En forsker som blir tatt i bevisforfalskning får sitt rykte og sin troverdighet ødelagt, jfr. Jon Sudbø saken fra 2006.

I avsnitt 7 på side 5 står det:

Sitat 4:

«Retten er etter en samlet vurdering av alt fremlagt materiale overbevist om at de publiserte bildene stammer fra den CD-en som denne fredagen av politiet ble utlevert advokat Klomsæts sekretær i henhold til fullmakt fra Klomsæt.

Retten tilføyer for fullstendighetens skyld at det ikke foreligger offentliggjorte bilder denne dagen som kan føres tilbake til andre bistandsadvokater.»

Rettens overbevisning stammer fra politiets forklaring. Sentralt i denne forklaringen står det tre momenter:

1. Ufeilbarligheten av Digimarc™ som bevis.

2. At kun bilder med Sigurd Klomsæts Digimarc™ ble lekket.
3. At politiet hadde på plass profesjonelle og særdeles grundige sikkerhetstiltak i forbindelse med utarbeiding av materialet.

Punkt 1 er feil fordi Digimarc™ i realiteten er uegnet som bevis. Digimarc kan manipuleres og fjernes av alle med tilgang på nødvendig programvare. Dette ble hevdet av Geir-Otto Jakobsen på vegne av Klomsæt allerede i februar 2012 i redegjørelser til dommer Finn Haugen i Oslo tingrett. Dommerne må ha kun lyttet til pob Hafredal. Ikke noe av hva Jakobsen skrev hverken er gjengitt eller drøftet av dommer Haugen til tross for at det ikke er påvist noen faglige feil i materialet.

I pob Hafredals redegjørelse av den 5. februar 2012 er angitt:

> ***«Lekkasjer til mediene fra straffesak 11762579 den 03.02.2012" med overskrift «Lekkasjen er identifisert å komme fra kopi gitt bistandsadvokat Sigurd Klomsæt".***

Side 16 siste avsnitt

> ***"Kommentar til vannmerkestyrke.»***
>
> ***Når vannmerket ble laget ble vannmerket satt til Høy styrke. Vannmerket vil bli svekket av bilderedigering, vi kan se at bildet er klippet litt i kantene i forhold til politiets original, videre kan avisen ha valgt en lavere oppløsning på bildet enn politiet hadde, noe som også reduserer filstreksstørrelsen på bildet. Da reduseres den totale informasjonen i bildet, også vannmerket. Men så lenge ID kommer frem, inneholder bildet nok informasjon til å identifisere bildet. Følgende internettsider inneholder bilder, ALLE merket med bilde – ID og 21303 knyttet til Sigurd Klomsæt".***

I forklaring i Oslo tingrett 25. februar 2013 erkjente pob Hafredal at det også på nettet var bilder som ikke er med slik ID. Dette er dokumentert av bla. Hannemyr i, senest i hans rapport av den 31. januar 2012. Det bekreftes også av Asker og Bærum politikammers egen-engasjerte datasakkyndige Svein Willassen i hans rapport av 8/10-2012, hvor han under punkt 4.2 uttaler (etter først å ha drøfter vannmerker generelt og at disse kan være usynlige for det blotte øyet):

«Det legges videre til grunn at det vil være mulig å fjerne vannmerket uten å forringe bildekvalitet»

Et annet moment er at politiet benyttet sekvensielle nummer for Digimarc™. Endring av Digimarc™ skjer sikrest ved å overskrive med et annet nummer. Med valg av sekvensielle nummer, er det en betydelig risiko for at en nummer-endring treffer et annet allerede tildelt nummer.

Sitat 5:

«At CD-er skulle utleveres denne dagen var kjent for bistandsadvokatene. På grunn av det antallet medier som denne ettermiddagen fikk tilgang til materialet, er det grunn til å anta at kilden og de aktuelle mediene på forhånd har gjort avtaler om fremgangsmåte med kopiering av CD/oversendelse av kopi og videreformidling av passord. Det gikk under tre timer fra overlevering av CD-en til Klomsæts sekretær og til bildene var plukket ut av det omfattende materialet og offentlig gjengitt. Forberedelse underbygges av at det dreide seg om fredag ettermiddag da de fleste medier normalt har relativt lav redaksjonell aktivitet.»

Som tilstedeværende i så vel sak i januar som i februar er min oppfatning at Staten ikke har fremlagt noe bevis/dokumentasjon for slike angitte forberedelser har funnet sted.

Forberedelsene må nødvendigvis må ha vært omfattende siden de måtte omfatte minst fem redaksjoner og samtlige medarbeidere på Sigurd Klomsæts kontor.

Sitat 6:

«Klomsæt har ikke konkretisert skadeaktiviteten han viser til. På bakgrunn av denne anførselen fra Klomsæt finner retten grunn til å tilføye at den utelukker at politiet i dette tilfellet er kilden. Etterforskingsledelsen arbeider med 22. juli-saken og ville ikke være tjent med slike lekkasjer i dette tilfellet. CD-en omfatter f.eks. over 3000 sider med vitneavhør. Det hadde tidligere skjedd lekkasjer som vanskeliggjorde etterforskingen og skapte problemer med å få gjennomført avhør. Det var derfor viktig for saken å forsøke å finne lekkasjekilder og hindre fremtidige lekkasjer. Etterforskingsledelsen ville heller ikke gjort materialet sporbart dersom offentliggjøring skulle ha vært hensikten.»

Spesialenheten har i vedtak 22. oktober 2012 (se www.spesialenheten.no) i ettertid konkludert med at det har vært politilekkasjer i 22. juli saken. I sin sakkyndige rapport går Svein Willassen ut over sitt gitte mandat og begir seg inn på en sannsynlighetsvurdering av fire mulige scenarier. Ett av disse er en uhellsbetinget lekkasje av informasjon fra politiet selv, et scenario Svein Willassen fullstendig avviser men som rapportskriver hele tiden har hevdet at er sannsynlig. Oslo Tingrett diskuterer ikke muligheten for uhellsbaserte lekkasjer, en mulighet som i lys av de nye informasjonen fra Jan Grønbech i Google via advokat Knut Glad i advokatfirmaet Føyen nå fremstår som høyaktuell.

Sitat 7:

«Lekkasje fra andre i politiet som ikke er en del av 22. juli-teamets utvalgte, kan i denne sammenheng utelukkes fordi ingen slike har hatt tilgang til disse konkrete CD-ene og ingen av dem har hatt tilgang til passordene. Det var bare én person som hadde tilgang til begge deler.»

Retten legger her til grunn at politiet har hatt et godt sikkerhetsopplegg omkring produksjonsprosessen. Det vises til forrige merknad. Dessuten har vi med selvsyn kunnet konkludere med at det påståtte sikkerhetsopplegget på langt nær vært så godt som politiet har gitt inntrykk av.

Det er vanlig praksis å dokumentere alle behandlinger av bevis, og i særdeleshet operasjoner som innebærer endring av bevis. I denne saken er dokumentasjon nesten totalt fraværende og foreligger kun i form av en instruks som er skrevet etter at alt materialet var produsert. Dette bryter med de fire internasjonalt aksepterte hovedprinsippene for digital bevishåndtering som lyder:

1. Dokumenter
2. Dokumenter
3. Dokumenter
4. Dokumenter at du dokumenterer

Et annet nøkkelprinsipp for elektroniske bevis er *etterprøvbarhet*. Etterprøvbarhet i forbindelse med tekniske bevis betyr at dokumentasjonen skal være tilstrekkelig til at en annen teknisk kompetent spesialist som gjennomfører de samme undersøkelser med de samme verktøy, skal finne de samme resultater. Finnes avvikende resultater, er beviset å anse som forurenset.

Retten til etterprøvbarhet er nedfelt i «fair trial» begrepet i EMK artikkel 6. Det fremlagte materialet fra pob Ole Jørgen Hafredal er av en så dårlig kvalitet (innhold og omfang) at *muligheten* for etterprøvbarhet i realiteten er borte. Når det likevel kan fastslås faktafeil i det mangelfulle materialet betyr dette at materialet er særdeles upålitelig.

Det er i ettertid bevist at sikkerhetsopplegget for pob Ole Jørgen Hafredals PC kun omfattet hel-disk kryptering. Slik kryptering gir kun vern mot tap av PC, og gir intet vern mot automatisk oppkobling mot usikrede trådløse nettverk, internett forbindelse og Dropbox™ fildeling, slik det har fremkommet at Hafredal benytter.

Dette er kort sagt uakseptabelt dårlig datasikkerhet når man håndterer sensitivt materiale. Fraværet av dokumentasjon bryter med alle faglige standarder for håndtering av digitale bevis.

BORGARTING LAGMANNSRETTS KJENNELSE

I den påfølgende ankesaken i Borgarting Lagmannsrett 14/3-2012 baserer dommerne seg på de samme bevisvurderinger som Oslo Tingrett gjorde. Igjen står det sentralt at Digimarc™ ikke kan endres (uten at det blir synlig kvalitetstap) og at det derved er bevist at lekkasjekilden var noen ved Sigurd Klomsæts kontor. Det legges til grunn en antakelse om at det har foregått omfattende konspirering og forberedelser til lekkasjen, men det foreligger ingen bevis eller indisier for at dette skal ha skjedd.

SVAK MERKING

Figur 1, CD med Utøyamateriale slik undersøkt på advokat Eldens kontor 21. juni 2012 (kameraets klokke er 9 timer for rask, og riktig tidspunkt er følgelig 12:19).

Bildet viser en av de utleverte CD-ene som inneholder Utøya materiale. Begge CD-ene jeg har undersøkt ser like ut. CD boksen hadde heller ikke noen unike kjennemerker. Bildet er tatt på advokat Eldens kontor.

Alt materiale av denne typen må som et minimum merkes slik at ikke forveksling kan oppstå. Uten merking er det alt for lett å forveksle CD-en med andre umerkede CD-er. Det er ikke lagt noen vekt på fraværet av forsvarlig merking. Merking er enkelt og kan på denne CD typen enkelt påføres for eksempel ved hjelp av en billig sprit-tusj. Uten merking kan man ikke:

1. Utelukke at en CD med Utøya informasjon ved et uhell er blitt feil behandlet i politiet.
2. Utelukke at en CD med Utøya materiale forlegges eller kommer bort hos en bistandsadvokat.

Etter at lekkasjen ble kjent, hentet Oslo-politiet umiddelbart CD-en fra Sigurd Klomsæts kontor. Dette ville normalt ha fratatt han muligheten til egen granskning av CD-en for verifikasjon eller kontradiksjon av politiets påstander. Imidlertid hadde Klomsæts datasakkyndige Geir Otto Jakobsen (Stuf AS) allerede sikret en kopi av CD-en (med politiets tillatelse, ref.; pob Ekeli). Dette var trolig ukjent for de som etterforsket lekkasjen. Jeg har kunnet granske denne og har blant annet funnet ut at bevismaterialet, i motsetning til hva som ble sagt i politiets tidlige rapporter, ble ferdiglaget nesten fire døgn før utleveringen.

Svak merking av potensielt bevis er brudd på bevistekniske sikringsrutiner og åpner for så vel bevis forurensning som utilsiktede lekkasjer.

SVAK METODE

Jeg har søkt i alle rettstekniske databaser jeg har tilgang til omkring bruk av Digimarc som elektronisk bevis. I de fleste rettssystemer er dette ikke angitt som en aktuell problemstilling, etter som Digimarc lett lar seg manipulere og fjernes, et faktum politiet inntil nylig har bestridt. Den eneste som har skrevet noe relevant om Digimarc i Norge er Gisle Hannemyr.

Det er verdt å nevne at jeg, da jeg startet å jobbe med denne saken i juni 2012, brukte mindre enn 5 minutter på å fjerne et Digimarc fra et bilde, uten synlig kvalitetstap.

Digimarc fremstår som «kontrollert støy» i bildet, støy som er for svak til at øyet kan se den, men mer enn sterk nok til å bli lest av en datamaskin. Mitt utgangspunkt ble derfor «Reduce noise» (støy-reduksjon) standard filteret i Photoshop.

Bruk av dette filteret er en standard arbeidsoperasjon i bildebehandling for å gjøre bilder «renere» ved å ta bort støy fra bildebrikker, kamera eller skalering av bilder. Jeg brukte Photoshops standard innstillinger for filteret, og Digimarc ble borte fra bildet. Jeg har senere funnet ut at også en oppskalering av bildet med 40% (kun 25% med eldre utgaver av Digimarc) vil ta bort det lesbare Digimarc. Ved en senere nedskalering kan imidlertid Digimarc under noen forhold «komme tilbake», dersom det ikke legges på et nytt Digimarc. Lesbarheten av et Digimarc er følgelig helt avhengig av bildeskalering. (Digimarc programvaren blokkerer innlegging av Digimarc dersom et bilde allerede har et Digimarc). Jeg har gjentatte ganger vist usikkerheten av Digimarc, og har også tilbudt meg å vise det for politiet i en telefonsamtale med pob Steinar Slotte i juli 2012, men dette var det ikke noen interesse for.

Det er nå, ett år senere, erkjent av også politiet at Digimarc lar seg lett endre/manipulere uten synlig kvalitetstap i bildet det er påført. Digimarc er en i beste fall en særdeles usikker teknikk, i verste fall kan teknikken bli benyttet til å manipulere / plante bevis. Digimarc oppdages lett av en profesjonell billedredaksjon. Digimarc er selvsagt meget godt kjent og sjekkes av enhver seriøs redaksjon i Norge. Digimarc kunne i praksis kun benyttes en gang.

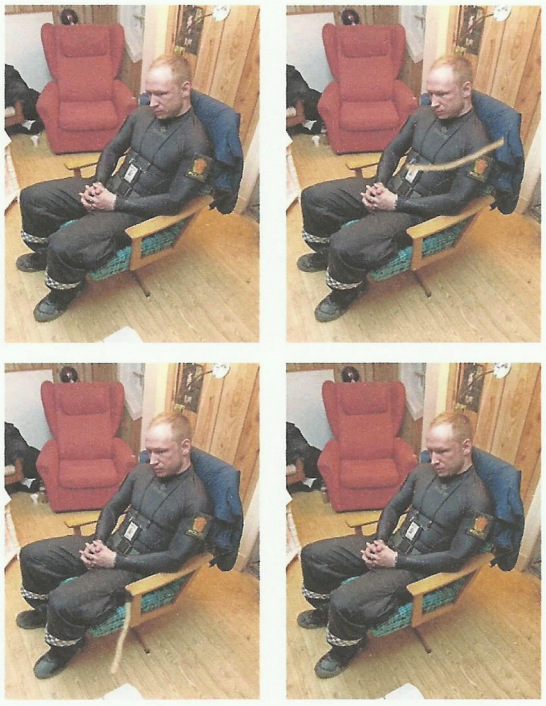

Figur 2, fire versjoner av unikt merkede bilder uten bruk av Digimarc.

Et vesentlig bedre alternativ ville ha vært å gjøre unike endringer i hvert bilde og så ha en god loggfunksjon for å holde rede på hvilke bilder som gikk til hvilke bistandsadvokater. Jeg har laget fire utgaver av «arrestant i jern» bildet. Hvert av dem har unike detaljer endret. Det tok meg om lag 20 sekunder å utføre endringene per bilde, omtrent like lang tid som det ville tatt meg å legge på et Digimarc.

Jeg viser til figur 2. I bildet øverst til venstre har jeg fjernet en colaflaske fra gulvet ved siden av den røde stolen. I bildet øverst til høyre har jeg fjernet et ark fra gulvet ved Breviks fot. På bildet nederst til venstre har jeg fjernet noe gjørme fra Breviks støvel, mens i bildet nederst til høyre har jeg gjort noen mindre endringer ved Breviks overarm samt fjernet et pappkrus fra gulvet ved den røde stolen. Ingen av disse redigeringene ville la seg avsløre uten å benytte flere bilder å sammenlikne med.

Denne meget enkle metoden er teknisk langt overlegen bruk av Digimarc. Alle redigeringer har skjedd ved bruk av Photoshops «clone» eller «smudge» verktøy. Metoden kan anvendes igjen og igjen. Ved bruk av for eksempel ti mulige endringspunkter og endringer i kun to av dem i hvert bilde, blir det umulig å finne ut hva som er endret i et bilde, og følgelig også mulig å identifisere lekkasjekilder. I Oslo tingrett 25. februar 2013 opplyste Hafredal at det også ved utlevering av dokumenter på CD til bistandsadvokatene etter at Klomsæt var fratatt oppnevning - pr 30. mars - var lekkasjer. Men da skal politiet ikke ha gjort noe endring eller merking, til tross for at de hadde enkle teknikker tilgjengelige. Det virker som om deres interesse for lekkasjesporing stoppet etter at Klomsæts Digimarc ble funnet i pressen.

I sin rapport av den 1/2-13 angir Gisle Hannemyr bla.

> *"I den foreliggende sak er det dokumentert at den framgangsmåte som har vært fulgt er beheftet med dårlig datasikkerhet og metodiske feil. I tillegg er domstolene og andre på et avgjørende punkt blitt feilinformert av politiet, informasjon som åpenbart har relevans for saken er ikke meddelt domstolene av politiet, og domstolene har valgt å ikke forholde seg til en relevant opplysning som har vært meddelt av Geir-Otto Jakobsen."*

Dette tiltres fullt ut av meg.

AVSLUTTENDE KOMMENTARER

Politiets valgte hovedmetode for identifikasjon av lekkasjekilder i denne saken er teknisk svak, upålitelig, lett å oppdage og unødvendig komplisert. Oppsett av fellen gjennomføres uten tilstrekkelig dokumentasjon. Når politiet og Advokatbevilgningsnemda avkreves det eneste foreliggende bevismaterialet for produksjonsprosessen (speilkopien) så motsetter de seg dette.

Politiets tidligere påstander om bevismetoden (som danner grunnlaget for rettskjennelsene i Oslo Tingrett og Borgarting Lagmannsrett våren 2012 samt vedtak i Tilsynsrådet for Advokatvirksomhet og Advokatbevilgningsnemda) er alle tilbakevist.

Tilbake står man uten noen bevis, uten noen oppfatning av et eventuelt gjerningsforløp og uten å ha identifisert hvordan den angivelige lekkasjen skal ha funnet sted. Dette danner så grunnlaget for to domsslutninger og en inndragning av en advokatlisens og derved i praksis et yrkesforbud for Sigurd Klomsæt.

Oslo 31/3-2012

Stein A. J. Møllerhaug